

Вести

Денят на книгата

Празнуването „Денят на книгата“ мина тази година много тържествено. Писаха се по всички вестници и списания много статии за значението на книгата, издаде се дори особено вестниче „Детска книга“, от дружеството на детските писатели.

Официално книгата се чествува в Народната библиотека, где министърът на просвещението изтъкна значението на празника. Там се откри изложба на ценни стари книги.

В Народния театър се даде представление за деца с пролог и епilog „Апoteоз на българската книга“. В Свободния университет и Славянска беседа група писатели уредиха литературни четения.

Детските писатели четоха по радиото в София свои произведения — стихове и приказки, няколко деца също декламираха пред микрофона.

Изложбата на Книгата в Държавната печатница привлече небивало много публика. Външните украси и осветления, вътрешните отдели за разни книги и детският книжовен отдел — всичко това интересуваше зрителите. Видно място в отдела на периодическия печат заемаше и „Пятека“.

Учители, по села и градове, държаха отлични сказки за значението на книгата. Книжарниците в София и провинцията бяха уредили също истински изложби на книгата. Витрините на софийските книжарници разкриха разни книги, хубаво напечатани, изцяло подвързани.

Съ една дума, почитателите към книгата всяка година расте, а това показва просветният напредък на нашия народ.

Детска читалня

Хубаво впечатление прави отварянето при основните училища и прогимназиите на детски читални. Така децата и от най-бедните селца ще имат възможност да научат какво се пише, печата и издава за тях.

Напоследък ни съобщават за открита детска читалня в с. Брусен, Тетевенско. Учителският съвет е наел специално помещение за нея. Идеята на главния учител Тодоръ Ив. Бояджиев е похвална и трябва да се последва от другите села.

Интересна подкана

Вестник „Искърски фар“, който излиза в Мездра, е писал съобщение — апел към своите граждани: „Влезте в Читалището! То е душата на всеки населен пункт. Всичко живо се стреми към светлината!“

„Двете сирачета“

Това е високо художествен френски филм, с френски говор, произведен в Париж. Разрешен за посещение и от деца, той оставя в техните души покръпително впечатление. Тук малките зрители се радват на доброто, което се бори срещу злото. Играе се в театър „Роял“.

Старинни находки

Тази година край Мадара са намирани в няколко могили много гробове на жени и деца, костите на които са боядисани червено. След това в откритата вече гробница около Мезек продължават да се правят изследвания, които хвърлят ярка светлина върху културата на траките. Освен намърените кости на погребани хора, намирани са глинени съдове, монети, златни обичи и гривни, стъклени парфюмени шишенца и едно бронзово огледало.

При Мезек е открита още част от римска баня, една църква от XII век и едно светилище на ориенталския бог Митра.

Детенце паднало в кладенец

Преди седмица петгодишното момченце Илия Игнатов, от с. Камеченец, Плевенско, играйки си около кладенеца в двора на Кръстю Велчев, от с. село, паднало вътре.

Момченцето било веднага извадено, но починало от раните, причинени при падането му в кладенеца.

Четвърто приключение на Търкаланъ Грухталанъ и Патаранъ

Историята е без думи

ЗАДАЧА

отъ бай Станю Познавача

Като влезохме с Пятечко в пруста, този път бай Станю не излезе да ни посрещне, както правеше обикновено.

Това ни очуди. Спряхме се един миг в колебание и потрахме на вратата.

— Влезте, влезте! — обади се отворил бай Станю, но личеше, че устата му е пълна. Излезе нещо като: лежте, лежте!

И наистина, като влезохме, намирихме бай Станя, че се храни.

— Прощавай бай Станю, че сме дошли тъкмо сега — не знаехме че...

— Но вината е моя — каза той. Аз днес закъсних много с този часовник.

И той ни показа един стенен часовник, окачен зад него.

— Затуй едвам сега се храня. Бях го дал на поправка. Отидох да го вземам. Няма го часовникаря, па го чаках дълго. Най-сетне си го взех. Ама много хубав часовник.

И знаете ли от кога го имам? Миналата седмица се навършиха точно десет години! И докато седях да чакам часовникаря, направих една любопитна сметка. Излезе, че през тези десет години моят часовник е свършил много работа. Просто да се чудиш! Много по-работлив от мене и от вас...

— Е, какво е свършил, бай Станю?

— Представете си, през това време минутната стрелка се е завъртала точно 87,656 пъти, а секундната — 5,259,480 пъти. Но всичко туй е нищо в сравнение с работата, която е свършило махалото. То е направило 1,577,846,000 люления!

— Много, брей! — извика Татунчо.

— Много зер. Та затуй се забавих толкова днес при часовникаря и обядвам едва сега. Но ето, аз свърших и няма да говоря повече с пълни уста... Излиза доста смешно, нали?

— Малко нещо...

— Рекохте пълни уста — та ми дохожда на ума да ви разправам едно доста интересно нещо... Веднаж, като бях към Норвегия, преди много години, запознах се с един норвежец — щяхме да правим с него търговия с скъпи кожи от северни животни. Доиде той при мене в хотела и докато приказвахме, аз извадих една бутилка коняк да го почерпя. Аз не пия, но обичам да черпя гости. Норвежецът метна чашката, обърса си устата и рече:

— Куйанака.

— Какво рекохте? — попитах аз.

— Не, нищо. Аз само тъй,

отговори той.

Подир малко му налях втора чашка. Като изпи и нея, той пак рече същото:

— Куйанака.

Ай дявол да го вземе! Трета, четвърта чашка, той все повтаря след като я метне:

— Куйанака.

Най-сетне не се стърпях и го запитах:

— Какво искате да кажете с то-

ва „куйанака“? Я ми обяснете, моля!

Той се засмъ и ми разправи следното.

Той живял в Гренландия петнайсет години все по тая търговия с скъпи кожи. Ескимосите много обичали да пият ракия, но официално продажбата на спиртни напитки била забранена. Но имало там много търговски кантори, които закупуват от ескимосите кожички. За да спечелват разположението на продавачите ескимоси, в търговските кантори им давали по една чаша ракия при всяка продажба. Ескимосът предава стоката и срещу нея, освен парите, дават му и една ракия. Неще ли, ескимосите се изхитрили. Започнали да носят кожичките една по една. Не стига това, ами като метнат чашката, задържали ракията в устата си, излизали навън, изплювали я в една бутилка и сетне продавали я ракията на други. Виждате ли, какви хитреци!

— Как се стърпявали да не я глътнат? — разсмя се Татунчо.

— Да, стърпявали се. По цял ден така събирали чашка по чашка, зада вършат търговия. Тогава излезло разпореждане: да им се дава по чашка ракия, но с условие, че ще я поглъщат. А за контрола, ескимосът, като глътне ракията, трябва да каже: „куйанака“, — което на техния език значи „благодаря“.

Разбирате ли как ги надхитрили? За да каже „куйанака“, трябва да бжде устата му празна! Ха-ха-ха! И аз оде, докато бях с пълна уста, не можех да кажа „куйанака“...

— Върно, бай Станю, но ние все пак те разбихме какво говориш,

— казах аз...

— Впрочем, днес аз нямам и особна нужда да приказвам много, защото задачата, за която сте дошли, момчета, аз съм я предварително написал... Ето я, заповѣдайте!

Бай Станю разтвори познатата ни папка на масата, извади лист и ни го подаде.

Двамата с Татунчо я прочетохме и след няколко още приказки с бай Станя, взехме си сбогом и си отидохме в редакцията.

На листа бай Станю беше написал следното:

Имате следните 63 слога:

рж—че—ва—пе—по—не

са—чу—кар—да—о—

ра—шо—ра—па—ми—

за—ли—въл—ма—раз—

ко—ход—та—вам—ла—ши

зна—че—не—ко—и—ра—то—

ка—ла—ли—ку—на—во—

ло—ва—че—нен—е—да—

мир—до—вам—ка—дих—

лад—ша—ра—въ—чен—

е—па—та—е—не—ко—

не.

От тези трябва да направите

21 трисложни думи, които като се

наредят една под друга, средните

име слога да образуват една

много позната наша пословица.

Трисложните думи означават:

1. поздравление, 2. сладко за ядене,

3. свещен предмет, 4. човък с

форма, 5. малка ръчица, 6. при-

правка за ядене, 7. разбирам от

нещо, 8. една от работите на же-

ната в къщи, 9. нежелано слизване

надолу, 10. ядене за охота, 11. една

от сутринните ни работи, 12. мъжко

име, 13. отвеждам животно, 14.

вид полска обработена земя, 15.

човък, взел характера на едно

диво животно, 16. конци за въж-

ци, 17. отгледах животно, 18.

Жирафа и палма

За създаването на отделните животни и растения има много предания. Също така съществуват много легенди, какъ жирафата е придобила толкова дълга шия. Една от тях е тази.

Това е било преди много, много години, когато Господ създавал света. Той създавал като обитатели на земята много животни, между които и жирафата. Тя изглеждала и тогава като днес, но нямала толкова дълга шия.

Един ден всички животни се събрали в гората, за да решат кой ще какво ще се храни. Лъвът, който е бил най-силен между животните, казал че ще разкъсва и яде всички малки и непослушни животни.

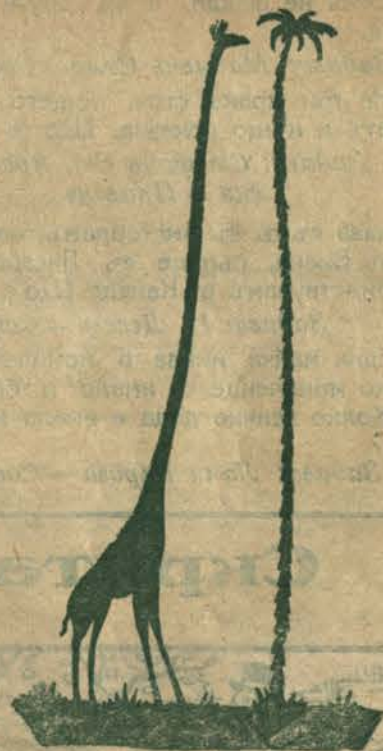
Вълкът заявил, че ще се храни с крехките агънца. Всъщност животното казало своето желание. Жирафата, която стояла на страни и слушала изявленията им, казала тихо:

— Аз пък ще се храня с листата на палмата, защото са много сладки.

Тъй станало. Никой не търсил палмата. Само жирафата отивала до палмата и сладко хрупала нейните листа. Палмата тогава не била тъй висока, както днес. Тя била обикновено малко дърво.

Един ден, обаче, омръзнало на палмата всичко това и казала:

— Боже, до кога ще живея с голи клони без листа? Помогни ми да порасна.

Богът дочул молбата на палмата и тя наченала бързо да расте.

Жирафата пък останала от това много недоволна. Тя искала и по-нататък да се храни с сладките палмови листа. Дълго размишлявала какво да прави и най-после се достигла.

— Ще се мъча да изопна шията си, докато стане толкова дълга, че да достигне върха на палмата.

И наистина, колкото по-високо палмата раста, толкова по-вече жирафата изтегляла вратъ. И тъй тя сполучила да стане животното с най-дългата шия в света. Тя и днес може да стига върха на палмовите дървета. Но все пак не на най-високите.

сладко ядене, 19. място за овце, 20. морски съд, 21. малка пар.

Пакъ ще се даде книжка, комуто се падне.